

Γνώσις και βιώμα της Ορθοδόξου πίστεως....Πρ.



Πρίν

από χρόνια, όταν ήμουν εφημέριος στον ιερό Ναό του Αγίου Βασιλείου Πειραιώς, μ' εκάλεσαν νά εξομολογήσω εκτάκτως, κατόπιν δικής του επιθυμίας, ένα νέο άνδρα, 42 ετών, του οποίου το όνομα, ήτο Ξενοφών. Όταν πήγα, ήταν σε κακή κατάσταση. Ο καρκίνος με τις ραγδαίες μεταστάσεις τον είχε προσβάλλει καί στό κεφάλι.

Οι μέρες του μετρημένες.

Ήταν μόνος στον θάλαμο, το διπλανό κρεβάτι ήταν άδειο, κι έτσι βρεθήκαμε μόνοι μας. Και μου είπε τα έξης, για το πως πίστεψε, αφού υπήρξε, όπως το τόνισε, «σκληρός άθεος» καί άπιστος. «Ήλθα εδώ πριν από 35 περίπου μέρες, σαυτό τό δωμάτιο των δύο κλινών.

Δίπλα μου ήταν ήδη κάποιος άλλος άρρωστος, μεγάλος στην ηλικία, 80 περίπου ετών. Αυτός ο άρρωστος, πάτερ μου, παρά τους φοβερούς πόνους πού είχε στά κόκκαλα -εκεί τον είχε προσβάλει ο καρκίνος- συνεχώς αναφωνούσε «Δόξα Σοι, ό Θεός! Δόξα Σοι, ό Θεός!...»

Στη συνέχεια έλεγε και πολλές άλλες προσευχές, πού εγώ ο άνεκκλησίαστος και άθεος τις άκουγα για πρώτη φορά.

Κι όμως, πολλές φορές μετά από τις προσευχές του ηρεμούσε -κι εγώ δέν ξέρω με ποιόν τρόπο- και τον έπαιρνε γλυκύτατος ύπνος.

«Υστερα από δύο-τρεις ώρες ξυπνούσε από τους αφόρητους πόνους, για νά ξαναρχίση και πάλιν «το Χριστέ μου, Σ ευχαριστώ! Δόξα στό όνομα Σου!...Δόξα Σοι, ό Θεός!...Δόξα Σοι, ο Θεός!...»



‘ Εγώ μούγκριζα από τους πόνους, κι αυτός ό συνασθενής μου, μέ τους αφόρητους πόνους, δοξολογούσε τόν Θεό.’ Εγώ βλαστημούσα τόν Χριστό και τήν Παναγία, κι αυτός μακάριζε τόν Θεό, Τόν ευχαριστούσε για τόν καρκίνο πού τοϋ έδωσε και τους πόνους πού είχα, άλλα και γιατί έβλεπα αυτόν, τόν συνασθενή μου, νά δοξολογή συνεχώς τόν Θεό. Αυτός έπαιρνε σχεδόν κάθε μέρα «τήν Θεία Μεταλαβιά» κι εγώ ό άθλιος ξερνούσα από αηδία.

- Σκάσε, επί τέλους. σκάσε επί τέλους νά λές συνεχώς «Δόξα Σοι, ό Θεός»! Δέν

βλέπεις πώς Αυτός ό Θεός, πού έσύ Τόν δοξολογείς, Αυτός μας βασανίζει τόσο σκληρά; Θεός είναι αυτός; Δέν υπάρχει.»Οχι! δέν υπάρχει...

Καί αυτός μέ γλυκύτητα απαντούσε:

‘Υπάρχει, παιδί μου, υπάρχει και είναι στοργικός Πατέρας, διότι με την αρρώστια και τους πόνους μας καθαρίζει από τίς πολλές μας αμαρτίες. «Όπως αν ασχολιόσουν μέ καμμιά σκληρή δουλειά, όπου τά ρουχα σου και τό σώμα σου θά βρωμούσαν κυριολεκτικώς, θά χρειαζόσουν μία σκληρή βούρτσα για νά καθαριστής καλά, κι έσύ και τό σώμα σου και τά ρουχα σου, κατά τόν ίδιο τρόπο και ό Θεός χρησιμοποιεί τήν αρρώστια σάν ευεργετικό καθαρισμό της ψυχής, για νά τήν προετοιμάση για τή Βασιλεία των ουρανών.

Οι απαντήσεις του μ’ εκνεύριζαν ακόμη περισσότερο και βλαστημούσα θεούς και δαίμονες. Δυστυχώς οι αντιδράσεις μου ήσαν αρνητικές, μέ τό νά φωνάζω:

-Δέν υπάρχει Θεός.,.Δέν πιστεύω σέ τίποτα...Ούτε στον Θεό ούτε ο αυτά τά «κολοκύθια» πού μου λές περί Βασιλείας του Θεού σου...Θυμάμαι τίς τελευταίες του λέξεις:

-Περίμενε και θά δής μέ τά μάτια σου πώς χωρίζεται ή ψυχή άπ’ τό σώμα ενός χριστιανού πού πιστεύει. Είμαι αμαρτωλός, αλλά τό έλεος Του θά μέ σώση. Περίμενε, θά δής και θά πιστέψεις!

Καί ή μέρα αυτή έφθασε. Από τό νοσοκομείο θέλησαν νά βάλουν ένα «παραβάν», όπως ήταν καθήκον τους, αλλά έγώ διαμαρτυρήθηκα. Τους είπα «όχι, γιατί θέλω νά δω πώς αυτός ό γέρος θά πεθάνει!!!».

Τόν έβλεπα λοιπόν νά δοξολογή συνεχώς τόν Θεό. Πότε έλεγε κάποια «Χαίρε» γιά τήν Παναγία, πού αργότερα έμαθα ότι λέγονται «Χαιρετισμοί». Κατόπιν σιγοέφαλλε τό «Θεοτόκε Παρθένε», τό «Άπό των πολλών μου αμαρτιών...», τό «Άξιον έστι», κάνοντας συγχρόνως καί πολλές φορές τό σημείο του σταυρού.



Σήκωσε κάποια στιγμή τά χέρια του καί είπε: «Καλώς τόν Άγγελο μου! Σ ευχαριστώ, πού ήλθες μέ τόση λαμπρά συνοδεία νά παραλάβεις τήν ψυχή μου. Σ' ευχαριστώ!... Σ ευχαριστώ!...» Ανασηκώθηκε λίγο, ξανασήκωσε τά χέρια του ψηλά, έκαμε τό σημείο του σταυρού, σταύρωσε τά χεράκια του στό στήθος του καί έκοιμήθη!

Ξαφνικά τό δωμάτιο πλημμύρισε από φώς, λές καί μπήκαν μέσα δέκα ήλιοι καί περισσότεροι, τόσο πολύ φωτίστηκε τό δωμάτιο! Ναί, έγώ ό άπιστος, ό άθεος, ό υλιστής, ό «ξιπασμένος», ομολογώ ότι όχι μόνον έλαμψε τό δωμάτιο άλλα καί μιά ωραιότατη μυρωδιά απλώθηκε σ'αυτό, ακόμη καί σέ ολόκληρο τόν διάδρομο, καί μάλιστα όσοι ήσαν ξυπνητοί καί μπορούσαν, έτρεχαν εδώ κι εκεί, γιά νά διαπιστώσουν από που ήρχετο ή παράξενη αυτή μυρωδιά.

«Έτσι, πάτερ μου, πίστεψα, γι' αυτό και φώναξα για Εξομολόγο ύστερα από τρεις ημέρες. Τήν άλλη μέρα όμως, τά βαλα μέ τους δικούς μου, την μάνα μου και τον πατέρα μου, ύστερα με τά δύο μεγαλύτερα αδέρφια μου, μέ τη γυναίκα μου, μέ τους συγγενείς και τους φίλους, και τους φώναζα και τους έλεγα:

-Γιατί δέν μου μιλήσατε ποτέ για τόν Θεό, τήν Παναγία και τους Αγίους; Γιατί δέν μέ οδηγήσατε ποτέ στην Έκκλησία; Γιατί δέν μου είπατε ότι υπάρχει Θεός και υπάρχει και θάνατος και κάποτε αυτη ή ψυχή θά χωρισθή από τό σώμα για νά δώση τόν λόγο της; Γιατί μέ σπρώξατε μέ τήν συμπεριφορά σας στην αθεία και στον μαρξισμό; Έσείς μέ μάθατε νά βλαστημώ, νά κλέβω, νά απατώ, νά θυμώνω, νά πεισμώνω, νά λέω χιλιάδες ψέματα, νά αδικώ, νά πορνεύω...

Εσείς μέ μάθατε νά είμαι πονηρός, καχύποπτος, ζηλιάρης, λαίμαργος, φιλάργυρος και κακός. Γιατί δέν μου διδάξατε τήν αρετή; Γιατί δέν μου διδάξατε τήν αγάπη; Γιατί δέν μου μιλήσατε ποτέ για τόν Χριστό; Γιατί;... Από αυτή τή στιγμή μέχρι πού νά πεθάνω, θά μου μιλάτε μόνο για τόν Θεό, τόν Χριστό, τήν Παναγία, τους Άγγέλους, τους Άγίους. Για τίποτε άλλο.



Ηρχοντο οι δικοί μου, οι συγγενείς, φίλοι, γνωστοί, και τους ρωτούσα τόν καθένα χωριστά ή όλους μαζί:

-«Εχετε νά μου πείτε κάτι σημαντικό για τόν Θεό; διότι Αυτόν θά συναντήσω! Λέγετε.....'Εάν δέν ξέρετε, νά μάθετε. Οί μέρες περνάνε κι εγώ θά φύγω.

Καί σ' ένα - δυό επισκέπτες:

-Αν δέν ξέρης ή αν δέν πιστεύης, νά φύγης!...

Τώρα πιστεύω μέ όλη μου τήν καρδιά, καί θέλω νά εξομολογηθώ όλες τίς αμαρτίες μου από μικρό παιδί...»

Ήτο σταθερός καί αμείλικτος μέ τό παλαιό εαυτό του ό Ξενοφών. Καί τό έλεος του Θεού ήταν μεγάλο, πολύ μεγάλο!' Εξομολογήθηκε μέ ειλικρίνεια, κοινώνησε δυό-τρεις φορές καί υστέρα από πάλη μερικών ημερών μέ τόν καρκίνο, έφυγε εν πλήρη μετάνοια, μέ ζέουσα τήν πίστι, ειρηνικά, όσιακά, δοξολογώντας κι' αυτός τόν Θεό

Ευχαριστούμε το Δάσκαλο μας κ Παναγιώτη Μανιάτη για την επιλογή του θέματος όπως και για τη βοήθεια...!!!

Πηγή:ahdoni.blogspot.gr